

Males notícies

“No se n’han salvat, i això és encara més tràgic, ni els nous aspirants a líders, que es presentaven com efectivament nous i diferents: han fet com durant tants anys han vist fer. El podriment de les pomes és, de natural, una condició contagiosa: o te’n vas de la cistella, o t’ataca inexorablement.”

Mhauria agradat avui que escric, una setmana abans del dia que vostès ho llegiran, dedicar la pàgina a les sensacions de final d’estiu, a les primeres frescors, a les pluges que ens han visitat, i que espere que portaran bona eixida de rovellons als voltants del Penyagolosa, encara que quan jo vaig a collir-ne sempre hi ha gent que ha estat més matinera i ja baixa amb les cistelles plenes. M’hauria agradat, sobretot, no parlar de política. Però el vici de llegir diaris, mirar telenotícies, i patir pels mals de la pàtria, m’impedeix avui de fer literatura sobre l’arribada feliç de la tardor. Un altre dia serà. Perquè el final de l’estiu, a la ciutat i regne de València, ha anat acompanyat no solament de les pluges i el seu benefici sinó de congressos que, amb molta misericòrdia, caldria pensar que han estat obra d’algun malefici. Vull dir els congressos del partit polític dit PSPV-PSOE, perquè d’alguna manera s’ha de dir, i del partit psiquiàtric de nom Unió Valenciana, ja que no ha prosperat la idea psicodèlica, obra del nou secretari, de dir-li Unitat de la Comunitat Valenciana, nom que ens hauria deixat ja del tot engegats d’esplendor nacional i patriòtic. D’aquest congrés del tercer partit del regne —si més no en nombre d’afiliats que proclama— se n’ha parlat ben poc, en comparació amb el congrés del segon partit —idem, quant al nombre d’afiliats—, però a mi em fa l’efecte que la seua importància no és de cap manera menor.

Felipe González, que ha manat tants anys i ve d’una cultura tan amant de la jerarquia, ja va dir en la seua visita a València que li importava “un carajo” el congrés d’aquest PSPV-PSOE, ni qui el guanyava o qui el perdia, i que si no s’aclarien, per ell ja es podien dissoldre. Al senyor González l’havien portat els seus súbdits en una mostra patètica de submissió als vells poders de l’aparell, de negociació de la pròpia autonomia política, d’oportunisme inoportú, i d’absència de qualsevol principi o indicatiu que recorde que aquest PSPV és un partit valencià i al servei del poble i de la gent del País Valencià. Indecències. El senyor González ja va expressar què en pensa, d’aquesta gent dirigent del seu partit, i no caldrà que hi furguem més a fons. Ho han estat tot durant molts anys, han balafiat el poder i la

glòria, i ara han mostrat brutalment que no eren res. Res que pugua merèixer ni tan sols respecte en la desgràcia. Es pensaven que eren eterns per disseny diví, nosaltres (els qui no érem ells), els importàvem menys encara que un *carajo*, i el país que havien de servir els importava menys que la mínima part del més ínfim dels *carajos*.

I tot això que jo escric és poca cosa, pura innocència, comparat amb els insults que es dediquen ells entre ells, i amb el que pensen dels seus dirigents gran part dels bons militants socialistes, víctimes i no actors de la grotesca tragèdia. No se n’han salvat, i això és encara més tràgic, ni els nous aspirants a líders, que es presentaven com efectivament nous i diferents: han fet com durant tants anys han vist fer. El podriment de les pomes és, de natural, una condició contagiosa: o te’n vas de la cistella, o t’ataca inexorablement. I aquest país, el valencià, que ens ha tocat en la rifa, segurament no mereix altes glòries polítiques, vist com vota i a qui vota, però tampoc no mereix uns líders submergits en la misèria moral. Els que manaven abans, els que manen ara, els que, si la Divina Providència no té pietat de nosaltres, continuaran manant molts anys. Les notícies, de moment. són funestes.

Ni mereixia, aquet país tirant a escèptic i pacífic, que la catàstrofe electoral d’Unió Valenciana tinguera com a resultat no la reconversió cap a un possible valencianisme racional, patriotisme constructiu, o com en vulguen dir, sinó el retrocés oficial i aprovat en congrés cap a l’integrisme blaver més implacable. Ni aquella mínima cosa que era l’acceptació (passiva, matisada, simple renúncia a l’estat de guerra) de la unitat de la llengua: res. A les barricades de l’absurd, una altra vegada: a carregar de raons les bandes de la porra, que és d’on ve en últim extrem aquesta història. De manera que, si més no per eliminació, ja van quedant pocs espais on es pot treballar, en política, per construir pacientment alguna cosa que tinga tretall i substància: faena més dramàticament necessària que mai, si no volem acceptar aquesta lenta o brutal dissolució en els àcids que ens desintegren i ens devoren. Si vostès —és un prec especial als lectors valencians d’aquest setmanari: els altres tenen altres temes i altres problemes— ja han trobat aquest espai, treballen amb més ganes encara, per favor. I si no l’han trobat, continuen buscant, perquè existeix. I que el Senyor ens acompanye.